

BRAHMANİZM

M.Ö. yaklaşık II. yüzyıla doğru Brahmanlar, Vedizm'den kendilerini toplumun ilk planında işgal ettikleri yeri haklı gösterecek bir din çıkardılar. Kelimenin dar anlamıyla Brahmanizm diye adlandırılan işte budur.

Brahmanizm'in kutsal metinleri Brahmanalarla Upanishadlardır. Brahmanalar yaklaşık olarak M.Ö. 800 ila 600 yılları arasında yazılmışlardır. Bunlarda kurbanlarla ilgili ve bunların karmaşık ayrıntılarını (etimolojiler ya da tanrılar üzerine efsaneler yardımıyla) haklı gösteren konular anlatılır. Upanishadlar ise M.Ö. 600 ile 500 yılları arasında meydana getirilmişlerdir. Bunlar çok derin bir felsefeyi açıklamaktadırlar. Atman ile Brahman'ın özdeş olduğunu, insandaki ve güneşteki ruhun bir ve aynı şey olduğunu, Tanrının görünen her şeyin ta kendisi olduğunu anlatırlar. Bu konuda sayısız örnekler verir ve sağlam yaklaşımlar yapar. Brahmanizm'in ana tezleri de bunlardır zaten; kâinatın temel özü olan Brahman ile insanların derin benlikleri olan Atman'ın özdeşliği; Karma inancı ve buna bağlı olarak ruh göçü. Brahmancılığın meşhur sözü şudur: Tat tvam asi (Sen O'sun).

Vedizm, Animizm'den ölümlerin sonradan yaşadıkları fikrini alıp muhafaza etmekle beraber, aynı varlık tarafından birbirini sonsuz şekilde takip eden hayatlar yaşanabileceğini katiyen kabul etmiyordu. Brahmanizm'de ise tersine, yaratıkların

sayısındaki düzenin önceki yaşamlardaki insan ve hayvan hayatlarının muhteva ve düzenine bağlı olduğu düşünülmektedir. Bu ise her bir yaşamın, daha önceki bir yaşama göre şekillenmesi zorunluluğunu getirmektedir. İşte bu sistemin bütününe Karma yasası adı verilmektedir.

Ruhun defalarca bedenleşmesine olan inancın Hindistan'da ne derece yaygın olduğunu, XI. yüzyılda Hindistan'ı ziyaret etmiş olan El Biruni'nin şu sözlerinden de anlayabiliyoruz: "içten gelerek söylenen şahadet kelimesi Müslümanların özelliği olduğu gibi, tanrı üçlemesi Hıristiyanların, cumartesi gününe hürmet ise Yahudilerin alametidir. Aynı şekilde ruh göçü de Hint dininin nişanıdır. Buna inanmayan o topluluktan değildir."

Az veya çok iyi bir hayat sürmüş olduğumuza göre, ölümden sonra da az veya çok yüksek bir hayata kavuşuyoruz. Yani, yeni bir bedene girişimiz, daha önceki hal ve gidişimize bağlı olan bir şeydir. Böylece din düşüncesi, ahlakın da özü haline gelmektedir. İnsanın iyi veya kötü davranışlarının mükâfatı veya cezası, sonradan daha iyi ya da daha kötü bir bedene giriş şeklinde ortaya çıkmaktadır. Yeniden doğmak "dünyanın ıstırabına" yeniden ortak olmak demektir. Hayatın böyle ebediyen yeniden başlayışı, ıstırapların da ebediyen yeniden başlayışı demektir. İnsan, Atman'la Brahman'ın tıpkılığına inandığı anda, bu eziyetten de kurtulacaktır. İşte bu, bilgi yoluyla erişilen Kurtuluştur.

